

La mirada de n'Eva

Paquita Ribas Tur

La mirada d'Eva es clavava en la marca que deixava la tassa sobre el plat. Pareixia contemplar-la, però no era la taca marró el que ocupava els seus pensaments. Hi havien moltes més taques allí, apilades unes sobre altres, com estrats d'experiències doloroses que s'acumulaven: pesaven.

Es va atracar la tassa als llavis i el líquid calent, per uns instants, la va reconfortar. Però tampoc era calidesa el que sentia. Els seus pensaments divagaven enrere, tant que li costava recordar detalls, o tal vegada aquest era el problema; no n'hi havia. La seva vida havia estat una vida sense matisos. Quaranta anys de què? Era apassionada i no tenia amor, era protectora i no tenia fills, era intel·ligent i la seva feina... Bé, com si no tingués feina. Fer fotocòpies i escoltar dia a dia les ximpleries masculistes del gerent no era una feina o, si ho era, seria la feina del no pintar res, del zero a l'esquerra.

La quinta de set germanes havia passat desapercibuda. Ni la gran, ni la petita, ni la d'enmig. Sempre havia estat la del munt, la invisible, la que es queda sense caramels d'una pinyata, un extra d'una pel·lícula en una escena d'un camp de batalla, la que perd el darrer tren. No era la graciosa ni l'especial. Ningú mai no havia copiat el seu estil, ni les seves paraules, ni les seves idees. Ningú no havia somniat ser com ella.

Estava decidida a canviar... però com? Com podia treure's de damunt l'agonia que sentia cada matí quan s'havia d'enfrontar amb una nova jornada? Com podia fer que la seva vida fos diferent cada dia, fos emocionant?

De sobte, alguna cosa la va treure de la letargia... Una olor. Era un perfum dolç, familiar, molt familiar i va passar com un esperit vora ella. Va aixecar els ulls intentant seguir el rastre invisible que s'evaporava per moments. Cercava el cos que portava el seu perfum.

I allà era..! Era ella mateixa!, empenyent amb vigor el pom de la porta amb la intenció de sortir al carrer. Una vegada a fora, un remolí de cabells ballava al vent amb la bufanda i la solapa de l'abric. La figura, evidenciant fred, es va abraçar, cordant-se la gavadina de llana, i va saltar a la calçada.

Des de la cadira i amb un gest instintiu, Eva es va palpar la cara. Amb molta ansietat, va cercar la seva bossa, que amb els nervis va caure pel terra, i va agafar un petit mirall amb què es

pintava els llavis a mitjan matí. Es va mirar. Res havia canviat. Els seus ulls color mel, la seva cabellera roja... Encara que paregués surrealista, la que estava a l'altra costat dels vidres era ella, n'estava segura!

Amb una barreja d'espant i curiositat la va seguir.

.....

Amb el seu caminar àgil, mescla de sirena i cavall, va arribar al seu vehicle. No recordava un hivern tant fred.

Hagués jurat que algú la seguia. Percebia aquest pes profund sobre les espatlles, com una mirada clavant-se al seu clotell, impressió típica de qui es sent observat. Li va llevar importància. Si algú l'espiava, possiblement fos qualsevol dels seus amants, descontent de ser això: un de tants.

A la cara de n'Eva, va sorgir-hi un somriure amarg. Era curiós, es considerava reeixida, popular, una noia amb sort. Però res l'omplia. L'amor, possiblement, fos la gran mentida de les pel·lícules americanes o les de dibuixos animats; la base irreal sobre la qual muntar una història de paper. La seva vida... Tot el que es proposava ho tenia. Després deixava de ser satisfactori. Es sentia com una nena malcriada amb un jugaroi a les mans, sense saber què fer-hi; un trofeu que acaba d'aconseguir sense gaire desgast i que ja no el vol.

Va inserir la clau vora el volant, es va cordar el cinturó de seguretat i, al moment, la música d'Elton John va omplir la cabina recitant "So excuse me forgetting but these things I do..." Aquesta emissora li encantava. No havia sucumbit a les modes, sinó tot el contrari, sempre la sorprenia amb temes plens de lletres que la identificaven o que la feien tremolar.

Abans de col·locar el retrovisor es va fer una ullada. Les ones vermelles queien a les vores d'un rostre adornat per dos ulls grans i verds. Unes petites arrugues sortien de la cua dels ulls fins acabar a les comissures dels cabells.

Miralls rodons van començar a colpejar el vidre del cotxe. Havia de partir si no es volia mullar quan entrés a casa. Cada vegada rodolaven amb més intensitat i la llum s'enfosquia. La pluja ja era forta. Va engegar el motor.

Amb un acte reflex, Eva va dirigir la mirada cap el retrovisor dret del vehicle. De sobte, els ulls es tornaren encara més grans, la respiració es va detenir... la música no es sentia... el temps es va aturar. La visió d'una figura sota la pluja va fer que se li gelés la sang. Allà era, amb els cabells rojos mullats i enganxats a la cara i els braços flàccids cap avall, observant-la, sense fer res més, només clavar la mirada perduda dintre la seva.

– No és possible... –va murmurar amb un fil de veu.

Una cançó dels 80 decorava l'estampa, "Cuando estás sola te da la impresión de no estar

sola..." recitava l'Ariel Rot. I la pluja feia la percussió.

La primera sensació va ser fugir, escapar i no mirar enrere.

.....

Eva estava sotmesa a una mena de malson. O això era el que li passava pel cap en veure el seu cotxe allunyar-se. Era allà, sota la pluja, amb el cos fred i erecte clavat al terra, i algú que semblava... ella... fugint amb el seu vehicle.

Un terrible pensament li colpejava el cervell sense deixar-la pensar: havia d'anar a casa.

.....

Va aparcar al carrer, ràpidament i de mala manera. No va deixar el cotxe a l'aparcament perquè, la idea de trobar-se una altra vegada aquella rèplica davant seu, l'espantava. Va pujar de dos en dos els escalons, amb el cor sortint-li per la boca a cada pas.

Ficà la clau a la porta i una gelor la va envair. La bicicleta, amb les rodes plenes de fang, la saludava des del passadís; l'ordinador i la reproducció en paper del projecte que estava acabant, descansaven sobre la taula, i l'ombra del vent obert damunt del llit. Totes les seves coses estaven just on les havia deixades, però tenia la tremenda sensació de ser una invasora en casa aliena.

Va provar de llegir, però les novel·les de misteri no eren precisament el que necessitava en aquell moment. Va intentar treballar una mica, però tampoc no es podia concentrar. I si aquella aparició l'hagués seguit?

Va acostar l'ull dret a l'espell i amb terror va poder veure un altre ull dins del cercle metàl·lic. Un ull com el seu fent el que ella feia.

.....

Possiblement fossin els nervis, però ni tant sols recordava com havia fet per arribar tant ràpid a casa. Mentre es palpava les butxaques buscant les claus, va recordar que sempre les deixava a la guantera del cotxe.

I allà era el vehicle. Aparcat al carrer, l'advertia que la impostora, probablement, estigués en aquells instants tocant les seves coses, registrant els seus armaris o, amagada en la foscor, esperant que ella arribés.

Què podia fer? Cridar la policia? I si ho feia, què diria? Que una fotocòpia d'ella envaïa la seva casa? I si era ella mateixa la que no hi havia de ser? La que sobrava? Per què no tenia les claus ni del cotxe ni de la casa? Per què no portava la documentació a sobre? Tal vegada estava perduda des que s'havien escampat les seves coses pel terra de la cafeteria.

Però, on era la seva bossa i com havia arribat aquí?

Tota aquesta paranoia havia de tenir algun sentit per força. Segurament va ser ella la que va arribar amb el cotxe, i és possible que s'hagués donat un colp al cap abans de pujar i ara estava desorientada. I amb l'accident o el que fos, havia perdut la bossa amb les claus i la documentació. La seva "jo" era necessàriament fruit d'un cervell adolorit.

Es va arrimar a la porta i, caminant de puntetes, va acostar un ull a l'espill amb l'esperança de poder veure alguna cosa. Però només la foscor la va saludar.

.....

– Bon dia, té visita.

Eva mirava la paret. Ho feia des que va descobrir que cada vegada que l'observava, la seva superfície es tornava més complexa, plena d'arrugues i forats.

– Eva, miri qui ha vingut.

Va dirigir els ulls cap a la direcció de la veu. Una dona de blanc es dibuixava pel quadrat de la porta, aquell forat que mai recordava on portava. Tampoc li interessava gaire: era fosc i profund com una gola. Es sentia insegura mirant aquell buit per on només entraven persones desconegudes. Preferia tenir la porta tancada.

– Mare, com et trobes?

Una veu diferent sortia d'una nova figura que va avançar cap ella i li va agafar les mans. No la coneixia, però el seu tacte era càlid i reconfortant.

Va intentar recordar, sense aconseguir-ho, amb què estava ocupada.

La mirada d'Eva va travessar els vidres de la finestra i va saltar de muntanya a núvol, de núvol a raig de sol, i des d'allà es va llançar cap avall engronsant-se amb les branques dels arbres. Llavors va saber qui era: una diminuta gota d'aigua glaçada flotant en l'aire, una partícula petita i lluminosa que volava lliure.